УДК 330.111.8

А.А. КУРЧЕНКО

ТЕНДЕНЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ТА ІНВЕСТИЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Розглянуто поняття інноваційних процесів, виявлено, що це сукупність прогресивних, якісно нових змін, які безперервно виникають у часі й просторі; слід розрізняти поняття "новини" і "нововведення", тому що новини виникають як результат інноваційних процесів, як втілення творчої думки людини у певну економіко-виробничу проблему, а впровадження новин у господарську практику — це нововведення; запропоновано, що необхідно проведення заходів щодо запровадження державного замовлення з цільовим бюджетним фінансуванням на впровадження пріоритетних інновацій.

Ключові слова: інноваційний процес, інвестиційний процес, економічна глобалізація, нововведення.

Рассмотрены понятие инновационных процессов, обнаружено, что это совокупность прогрессивных, качественно новых изменений, которые непрерывно возникают во времени и пространстве; следует различать понятие "новости" и "нововведения", потому что новости возникают как результат инновационных процессов, как воплощение творческой мысли человека в определенную экономико-производственную проблему, а внедрение новостей в хозяйственную практику - это новшество; предложено, что необходимо проведение мероприятий по внедрению государственного заказа по целевым бюджетным финансированием на внедрение приоритетных инноваций.

Ключевые слова: инновационный процесс, инвестиционный процесс, экономическая глобализация, нововведения.

The concept of innovative processes is considered, it is found that this is a collection of progressive, qualitatively new changes that are continuously arising in time and space; It is necessary to distinguish the notion of "news" and "innovation", because news arises as a result of innovative processes, as the embodiment of the creative thought of a person into a certain economic and production problem, and the introduction of news in economic practice - this innovation; it was suggested that measures should be taken to introduce a state order with targeted budget financing for the implementation of priority innovations; Reforms the direction of integration of the state and its regional entities into the world economic community in the conditions of globalization. Today, globalization is characterized by the systematic integration of world markets and regional economies, all spheres of human activity, resulting in accelerated economic growth, accelerated implementation of modern technologies and management methods.

Keywords: innovation process, investment process, economic globalization, innovations.

Вступ. Інноваційна система України переживає не найкращі часи свого становлення та розвитку, що пов’язано, перш за все, з політичними подіями та постійними процесами перерозподілу сфер впливу. Внаслідок цього, досить проблематичним вбачається створення цієї системи як системи організаційно-економічного та інформаційного забезпеченнярозвитку інноваційних процесів на рівні держави, а також надання змоги системі розвиватися, поширюватися й ефективно працювати в умовах нестабільності ринку України.

Аналізу тенденцій інноваційного розвитку України приділяється достатньо уваги і вітчизняними, і зарубіжними вченими-науковцями, практиками, аналітиками та фахівцями з цього питання. Водночас існує необхідність комплексно розглянути основні тенденції розвитку інноваційних процесів в Україні в поєднанні з оцінкою їх впливу на діяльність суб’єктів господарювання та функціонування економіки в сучасних умовах як єдиного взаємопов’язаного процесу, що має регулюватись і вдосконалюватись системно.

Актуальність проблеми ефективного розвитку інноваційних процесів шляхом оптимізації їх впливу на функціонування економіки в умовах нестабільності та недостатній ступінь її розробки вітчизняною наукою зумовили вибір пропонованого дослідження.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв’язок із важливими науковими і практичними завданнями. Вирішення питань створення сприятливого інвестиційного клімату, управління інвестиційними комплексами, створення ефективної інвестиційної інфраструктури і законодавчого забезпечення інвестиційних процесів неможливо поза реаліями і тенденціями сьогоднішнього світу, без аналізу процесів глобалізації світової економіки. Адже в умовах глобалізації фінанси набувають надзвичайної рухливості, зумовленої техногенною фазою постіндустріалізму, що становить базу і джерела формування так званого інформаційного суспільства та одночасно, окрім залучення до цивілізованих форм буття, несе небезпечні виклики, пов’язані з безупинною рухливістю транскордонних фінансових потоків, здатних спустошити національні держави [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Незважаючи на велику кількість публікацій вітчизняних і зарубіжних вчених, присвячених дослідженню впливу глобалізації на економічні процеси, те, що досі робилося нашою державою, її виконавчими і законодавчими структурами у галузі інвестиційної політики можна охарактеризувати як емпіричний підбір заходів, що у кращому випадку допомагає не так сильно відстати від сформованих стандартів і правил роботи на світових ринках фінансів і інвестицій. Але у будь-якому випадку ми залишаємося там, де такі підходи і дозволяють залишатися – у хвості розвитку світового співтовариства.

Метою статті є переосмислення напрямків інтеграції держави та її регіональних утворень у світове економічне співтовариство в умовах глобалізації. Сьогодні глобалізація характеризується системною інтеграцією світових ринків і регіональних економік, усіх сфер людської діяльності, у результаті чого спостерігається прискорений економічний ріст, прискорення впровадження сучасних технологій і методів управління. При цьому зміни, викликані процесами інтеграції економік мають глибинний характер, стосуються всіх сфер діяльності людини,

© А.А. Курченко, 2017

ставлять завдання приведення у відповідність соціальних параметрів розвитку суспільства, удосконалювання його політичної структури, технологій макроекономічного управління.

Основний матеріал дослідження. У сучасному процесі інтеграції національних економік у єдине світове господарство існують розбіжності порівняно з тим, що відбувалося у недавньому минулому:

1. Насамперед, більша частина світу не брала участі у глобальній економіці на початку нашого століття. Сьогодні більше, ніж коли-небудь раніше, країн відкрили свої кордони для торгівлі, фінансів, інвестицій і інформації. Не тільки розвинуті, але і країни, що розвиваються, реформують свою економіку.

2. Якщо на початку сторіччя глобалізація була викликана скороченням транспортних витрат, то сьогодні вона обумовлена зниженням вартості засобів комунікації. Революційні зміни відбулися у галузі глобальних засобів комунікацій і становлення «інформаційного суспільства». Дешева й ефективна мережа комунікацій дає фірмам змогу розміщати різні складові виробництв у різних країнах, зберігаючи при цьому прямі організаційні й інформаційні контакти, безпосередньо керувати товарними і фінансовими потоками.

Сучасні інформаційні технології також зменшили необхідність фізичних контактів між виробниками і споживачами, тому деякі послуги, які раніше неможливо було продати на міжнародних ринках, стали об’єктом торгівлі. При цьому значно скорочуються і витрати обслуговування обороту товарів і послуг.

3. Хоча чистий оборот світового капіталу можливо й менший ніж у минулому, валові міжнародні фінансові потоки стали набагато більшими. Наприклад, щоденний оборот іноземної валюти у світі зріс з 15 мільярдів доларів США в 1973 році до 2,7 трильйона доларів США у 2005 році. Протягом останніх 25 років фінансові ринки стали світовими ринками, відбивають фінансовий бік обміну товарами і послугами. Зростаючий обсяг міжнародних торгових угод спонукав до збільшення грошового обігу. Небаченою дотепер мірою міжнародний ринок капіталів слугує полем для вкладень професійних інвесторів і приватних власників капіталу. У середньому тільки 15 % угод на валютному ринку пов’язані з експортом, імпортом і довгостроковим оборотом капіталу, інші мають суто фінансовий характер. Крім того, ринки капіталів були довгий час класичними національними ринками. Вони обмежувалися рамками національних валют, що до того ж були фіксованими завдяки системі твердих обмінних курсів і захищалися системою правил. Ця система кардинально змінилася з переходом до гнучкого обмінного курсу. Сьогодні ринки капіталів усе більше набувають характеру глобальних і міжнаціональних.

4. Сьогодні близько 20 відсотків продукції світової економіки виробляється філіями транснаціональних корпорацій. Третина світової торгівлі припадає на угоди між базовими компаніями та їхніми закордонними філіями і ще одна третина – на торгівлю між компаніями, що входять до транснаціональних стратегічних союзів. ООН нараховує 35 тисяч транснаціональних сил з 150 тисячами філій. Тобто усе істотнішим у розвитку процесу глобалізації стає фактор транснаціоналізації з очевидною орієнтацією корпорацій на інформаційний ринок і ринок передових технологій.

5. В останні роки усе імовірнішою стає можливість для кожного підприємця світу, інвестора захистити себе від ризику несподіваних і різких змін курсів валют і ставок відсотка і швидко пристосуватися до несподіваних фінансових шоків типу нафтових криз чи об’єднання двох Германій, а також гарантувати деяку фінансову дисципліну для держави, перешкоджаючи проведенню урядами інфляційної політики і політики нарощування державної заборгованості. В умовах панування ринкових відносин у глобальному вимірі держави змушені здійснювати більш розумну економічну стратегію.

6. Заощадження й інвестиції розміщуються ефективніше. Завдяки цьому бідні країни, що потребують інвестицій, вже не є настільки безперспективними. Вкладники не обмежені своїми внутрішніми ринками, а можуть шукати в усьому світі ті сприятливі інвестиційні можливості, що дадуть найвищі прибутки. Інвестори мають ширший вибір для розподілу своїх портфельних і прямих інвестицій. Інститут міжнародних фінансів (IIF) опублікував доповідь про перспективи приватного капіталу на ринках, що розвиваються – Capital Flows to Emerging Market Economies. Загальний обсяг припливу приватного капіталу на ринки, що розвиваються,

7. Економічна глобалізація відбувається поряд з революцією в технологічних процесах, що, своєю чергою, є причиною значних зрушень в ієрархії націй. Місце країни у сучасному світі сьогодні більше визначається якістю людського капіталу, станом освіти і ступенем використання науки і техніки у виробництві [2,3,4].

Для кращого розуміння феномена глобалізації в області інвестицій необхідно виділити три основні складові цього поняття:

- глобалізація економіки – це історичний процес, що постійно розвивається протягом історії людства і кожному його періоду відповідають свої специфічні риси й особливості;

- глобалізація передбачає універсалізацію інвестиційних процесів, вироблення і прийняття єдиних принципів інвестиційної взаємодії, уніфікацію інвестиційних механізмів і інструментів, прихильність до єдиних, інтегральних технологій, дотримання єдиних звичаїв і норм обслуговування суб’єктів інвестиційного ринку, прагнення все універсалізувати та інтегрувати;

- глобалізація – це визнання зростаючої взаємозалежності інвестиційних процесів і явищ, головним наслідком якої є поступове руйнування національного державного суверенітету під напором світового капіталу, міжнародних корпорацій, міжнародних інвестиційних інститутів, транснаціональних управлінських структур, що

взаємодіють на рівних правах не тільки між собою, але й із самими державами.

Вже сьогодні, на нашу думку, процес глобалізації характеризується такими рисами:

- створенням нових інвестиційних технологій, що спираються на достовірне інформаційне забезпечення, чітку нормативно-правову регламентацію інвестиційних рішень на міжнародному, міждержавному рівнях;
- гармонійним, збалансованим розвитком інфраструктури інвестиційного ринку, інтеграцією функцій і інструментів інвестиційних інститутів;
- уніфікацією, канонізацією інвестиційного законодавства, створенням міждержавних угод у галузі інвестицій і управління фінансовими потоками, посиленням їхнього впливу на інвестиційні процеси;
- можливістю переміщення капіталу в будь-яку країну, що пропонує вигідніші умови для інвестицій.

Виникають й істотні зміни в інвестиційних процесах і застосовуваних інвестиційних технологіях, зокрема таких, як:

- можливість інформаційного і фінансового контролю за використанням інвестиційних ресурсів інвестора в режимі On-line, віддаленого на будь-яку відстань від місця вкладення ресурсів;
- запровадження єдиних інформаційних стандартів заставних механізмів, бухгалтерської звітності, представлення проектів і програм, підприємств, регіонів і держав в інформаційних системах;
- створення інтегрованої інвестиційної інфраструктури (банківської, законодавчої, організаційної) обслуговування інвестицій;
- розроблення і реалізація інтегральних механізмів і технологій управління інвестиційними процесами [5].

З огляду на це законодавча база глобального інвестиційного ринку повинна становити гармонійну, збалансовану багаторівневу систему законодавчих і нормативних актів, побудовану на основі інформаційних технологій.

По-перше, ця система законодавчих актів повинна бути узгоджена, взаємопов'язана як по вертикалі, так і по горизонталі, що охоплює сфери економіки, екології, культури, соціальної і регіональної державної плітики. Особливого значення набуває процес створення багатосторонніх угод, актів, що регулюють діяльність інвестиційних інститутів і держав на інтегрованому світовому інвестиційному ринку.

По-друге, законодавчі акти повинні забезпечити вірогідність надання інформації про інвестиційний ринок, проекти і програми, здобувачів інвестицій, виробничі системи і підприємства, виконання зобов'язань перед інвесторами, надання останнім пільг і преференцій на період освоєння ресурсів. Законопроекти вищезгаданого напрямку повинні бути першочерговими для розгляду і прийняття національною законодавчою владою;

По-третє, система інвестиційного законодавства повинна враховувати вимоги міжнародних інвестиційних і фінансових інститутів для участі суб'єктів інвестиційного ринку в міжнародних проектах і програмах. Окрема, самостійна задача уніфікації цих вимог – перелік обов'язкових законодавчих і нормативних актів, принципових їх положень для всіх членів світового інвестиційного співтовариства.

По-четверте, на основі основних законодавчих актів і для забезпечення їх функціонування необхідно створити міжнародну нормативно-правову базу, уніфіковану систему обліку і звітності, інтегральний пакет модельних законодавчих рішень, що дасть змогу державам світу оперативно гармонізувати свою законодавчу базу.

Тому розвиток інвестиційних інститутів, на наш погляд, визначатиметься такими основними тенденціями:

По-перше, глобалізація самих інститутів, їх злиття й інтернаціоналізація, що ми сьогодні і спостерігаємо в усьому світі, щоправда, без участі українських структур.

По-друге, інвестиційні інститути повинні усе більше орієнтуватися на створення сприятливих умов для проникнення іноземного капіталу. Йдеться про страхування інвестиційних ризиків, облік різниці валютних ставок національних валют, довготерміновості надання інвестиційних ресурсів, ліквідності заставних активів і наданих гарантій. Саме організаційні структури, що реалізують вищезгадані функції – першочергове завдання найближчого часу для суб'єктів інвестиційного ринку.

По-третє, розвиток інвестиційного інструментарію повинен здійснюватися через інформаційне моделювання інвестиційних послуг і тільки потім вибудовування необхідних його матеріальних елементів. Безперечно, організаційна інфраструктура інвестицій також зміниться і буде ставати усе більш інтернаціональною й інтегрованою. Тобто вона не повинна обмежуватися лише територією держави або окремої його частини. Чим різноманітнішим буде склад такої інфраструктури, тим повніше вона зможе реалізовувати можливості різних держав, інвестиційних технологій і залучати ресурси на більш зручних і вигідних умовах.

1. Зогляду на неоднаковий рівень розвитку фінансової і банківської інфраструктури в регіонах світу, системну кризу багатьох економік, неможливість самостійно організовувати фінансування великих, довгострокових проектів і програм фінансові й інвестиційні інститути повинні розміщатися в регіонах з надлишковим капіталом та розвинутою інвестиційною інфраструктурою.

2. Організаційна інфраструктура інвестиційного ринку має надавати змогу будувати фінансові мультиплікатори, створювати можливість розміщення під дешеві ресурси, забезпечення різних інструментів і гарантій, рівня прибутковості, рівня інвестиційних ризиків.

3. Створювана інвестиційна інфраструктура повинна бути зрозумілою для інвестора, здатною комплексно обслуговувати самого інвестора, його інвестиційний інститут, здобувачів інвестицій. Актуальним стає розроблення модельних, типових пакетів організації і функціонування основних елементів інвестиційних інфраструктур.

4. Створювана інвестиційна інфраструктура, її модельні форми повинні будуватися з урахуванням інтеграції функцій і інструментів цього ринку. Адже вже сьогодні неможливо розглядати інвестиційні інститути поза їх професійним представленням на інформаційному ринку, поза аналітичним і експертним забезпеченням їхніх проектів і програм, поза організаційним супроводом проектів. Універсалізація інвестиційних інститутів – невід'ємна ознака інвестиційного ринку й одна з основних тенденцій його розвитку.

Позитивні тенденції інноваційного розвитку:

- створення сприятливих ринкових умов для впровадження інновацій у виробничу діяльність та побут населення;
- поступове зростання бюджетного фінансування потреб науково-технічного розвитку;
- формування потенційних передумов зростання попиту на інноваційну продукцію у вітчизняній економіці;
- зростання споживчого попиту суб'єктів національної економіки на інноваційні продукти, технології, знання тощо;
- зростання завдяки постійному збільшенню доходів населення споживчого попиту, що супроводжується приростом попиту на складну наукомістку продукцію;
- посилення конкурентного тиску на внутрішньому й зовнішньому ринках, що поступово підштовхує підприємства до розуміння важливості інноваційної переорієнтації виробництва;
- активізація участі українських виробників у конкуренції на зовнішніх ринках, які висувають додаткові жорсткі вимоги до їхньої інноваційної адекватності;
- збільшення частки іноземних замовлень українським науковцям на виконання досліджень, що є свідченням збереження ще не до кінця втраченого потенціалу фундаментальної науки;
- підсилення ролі регіональних органів управління в забезпеченні науково-технічної діяльності.

Негативні (стримуючі) тенденції інноваційного розвитку:

- відсутність науково-методологічної бази формування інноваційної системи;
- відсутність системності у здійснюваних державою заходах щодо реалізації інноваційного потенціалу національної економіки;
- державне управління інноваційною діяльністю здійснюється без чітко сформульованої стратегії науково-технологічного та інноваційного розвитку, послідовної невиваженої зовнішньої та внутрішньої економічної політики;
- відсутність дієвої системи пріоритетів розвитку науково-технологічної сфери;
- неготовність апарату державного управління до предметної діяльності, спрямованої на інноваційний розвиток економіки;
- державне управління інноваційною діяльністю забезпечується за галузевим принципом;
- нескоординованість дій суб'єктів інноваційної діяльності;
- недостатність фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень та впровадження інноваційних розробок, що відбивається на показниках експорту вітчизняної інноваційної продукції та низької привабливості інноваційної сфери нашої країни для вітчизняних та іноземних інвесторів;
- в Україні не завершились процеси перерозподілу власності;
- недовершеність нормативно-правової системи регулювання й стимулювання інноваційної діяльності;
- використання базового законодавства з інновацій стримується вкрай недостатньою інфраструктурою, нерозвиненістю системи захисту інтелектуальної власності;
- повільне формування в Україні сучасного й масштабного ринку інноваційної продукції;
- спроби здійснення галузевих «технологічних стрибків» за умов збереження загальної несприятливості підприємницького та інвестиційного клімату в країні, надмірного фіскального тиску, неефективності інституційної структури економіки, що обертаються втратами інших секторів економіки.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, для подальшого розвитку інвестиційного ринку необхідна транснаціоналізація комерційних зв'язків, товарних і фінансових ринків, на що доцільно спрямувати увагу дослідників цієї проблеми. З одного боку, розширення таких зв'язків відповідає нинішнім перетворенням, тенденціям залучення усе більшої кількості держав до світових інтеграційних процесів. З іншого боку, у державах усіх континентів спостерігається тенденція ділового співробітництва з регіональними структурами, де більш конкретні інвестиційні цілі і задачі, коротший шлях прийняття організаційних і адміністративних рішень. Перехід економіки України на інноваційну модель розвитку потребує вдосконалення системи державного регулювання інвестиційно-інноваційних процесів за напрямами планування, виробництва товарів та послуг, пільгового стимулювання, законодавчого забезпечення, міжнародного співробітництва, управління наукою і освітою, кадрового забезпечення, фінансування й моніторингу.

З цією метою необхідне проведення заходів щодо запровадження державного замовлення з цільовим бюджетним фінансуванням на впровадження пріоритетних інновацій:

переходу від залишкового до програмно-цільового принципу фінансування і планування науково-технічної сфери, безпосередньо пов'язаного з можливостями бюджету й чітким дотриманням запланованих лімітів; зменшення залежності від імпорту за допомогою створення вітчизняних аналогічних зразків продукції й виробництв;

адаптації вітчизняного інноваційного законодавства до кращих світових нормативів і правил; розширення міжнародного співробітництва в науково-технічній сфері; законодавчого забезпечення державного страхування інноваційних ризиків та механізму компенсації витрат, по-в'язаних зпатентуванням об'єктів інтелектуальної власності;

податкового стимулювання інновацій через зниження податкових ставок, упровадженням податкових канікул, запровадження пільгового оподаткування і установ та організацій, і фізичних осіб, що займаються інноваційною діяльністю;

збереження висококваліфікованого науково-технічного й виробничого потенціалу через удосконалення системи оплати праці, підвищення її реального рівня до середньоєвропейського показника, покращання системи соціального захисту освітянських і наукових кадрів, модернізації системи освіти й зміцнення її матеріально-технічної бази;

організації надійної фінансово-кредитної системи, яка сприятиме забезпеченню фінансовими ресурсами банків і кредитних установ, що надають довгострокові кредити для реалізації інноваційних проектів, створення банку реконструкції та розвитку, а також іпотечної банківської кредитної установи;

удосконалення системи трансферту технологій та оцінки об'єктів інтелектуальної власності;

проведення міждисциплінарних науково-технічних робіт, створення державного центру з їх організації і координації, а також широкої мережі впроваджувальних інноваційних (вертикальних та горизонтальних) структур усіх рівнів — ланцюгів трансферту інноваційного продукту у виробництво;

забезпечення широкого доступу до автоматизованих баз даних науково-технічної інформації та створення відповідних інформаційних структур;

започаткування роботи маркетингових компаній (підприємств) з прогнозного аналізу форсайтних досліджень і технологічних передбачень;

проведення постійного моніторингу інноваційних процесів та оперативного реагування держави на особливості їх зміни.

Реалізація стратегії випереджувального розвитку на основі ринкових механізмів обумовлює доцільність комерціалізації науково-технічної сфери. При цьому особливу роль має відіграти об'єднання промислового, банківського та торговельного капіталу в потужні структури, здатні продукувати високотехнологічні конкурентоспроможні товари й послуги.

Список літератури

1. *Коломієць В.Ф.* Загальні основи міжнародних інформаційних систем. [Електрон. ресурс]. – Спосіб доступу: URL: http://chychkan.kiev.ua/4MI/index.htm.
2. *Кочетов Э.Г.* Геоэкономика (освоение мирового экономического пространства): Учебник. – М.: БЕК, 1999
3. Central Europen Economic Review. – 1999. December. – P.28–29
4. *Долішній М., Козоріз М.*. Національна економіка в умовах глобалізації // Вісник НАН України. – № 3. – 2002
5. *Бєлєнький П.Ю., Шевченко-Марсель В.І., Другов О.О.* Інвестиційно-інноваційне забезпечення конкурентоспроможності регіону / Відп. ред. П.Ю. Бєлєнький. – НАН України, Ін-т регіональних досліджень. – Львів, 2006. – 126 с

References (transliterated)

1. *Kolomiets V.F.* General principles of international information systems. [Electron. resource]. - Method of access: URL: http://chychkan.kiev.ua/4MI/index.htm .;
2. *Kochetov E.G.* Geoeconomics (development of the world economic space): Textbook. - M .: BEC, 1999.
3. The central Europen Economic Review. - 1999. December. - p.28-29
4. *Dolishniy M., Kozoriz M.*. National economy in the conditions of globalization // Bulletin of the National Academy of Sciences of Ukraine. - No. 3. - 2002.
5. *Belenky P.Yu., Shevchenko-Marcel V.I., Drugov O.O.* Investment and Innovation Support of Regional Competitiveness / Ed. *P.Yu. Belenky* - NAS of Ukraine, Institute of Regional Studies. - Lviv, 2006. - 126 p

Надійшла (received) 21.12.2017

Бібліографічні описи / Библиографические описания / Bibliographic descriptions

Тенденції та особливості управління інноваційними та інвестиційними процесами / А.А. Курченко // // Електронна збірка наукових праць «Е-КОНОМІКА». – Х.: НТУ «ХПИ». – 2017. - №1(1). – С. 117-121

Тенденции и особенности управления инновационными и инвестиционными процессами / А.А. Курченко // Электронный сборник научных работ «Е-КОНОМИКА». – Х.: НТУ «ХПИ». – 2017. - №1(1). – С. 117-121

Trends and peculiarities of management of innovation and investment processes / A. Kurchenko // Electronic collection of scientific papers «E-CONOMICS». – Kharkiv.: NTU «KhPI». - 2017. - №1(1). – P. 117-121

Відомості про авторів / Сведения об авторах / About the Authors

Курченко Альона Анатоліївна – студентка 3-го курсу, групи ЕК-65 Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут», (050) 787-99-25, e-mail: alyonakurchenko@gmail.com

Курченко Елена Анатольевна - студентка 3-го курса, группы ЭК-65 Национального технического университета «Харьковский политехнический институт», (050) 787-99-25, e-mail: alyonakurchenko@gmail.com

Kurchenko Alyona Anatolievna - 3rd year student, a group of EK-65 of the National Technical University "Kharkiv Polytechnic Institute", (050) 787-99-25, e-mail: alyonakurchenko@gmail.com

Посилання на статтю / Reference a Journal Article:

ТЕНДЕНЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ТА ІНВЕСТИЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ [Електронний ресурс] / А.А. КУРЧЕНКО // «Е-КОНОМІКА». Електронна збірка наукових праць – 2017. – № 1 (1). – С. 117-121. – Режим доступу до журн.: http://e-conomics.hpi.kh.ua/index.php/e-conomics/issue/view/3/showToc